

на свѣтъ-тъ); и кога-то отговаряхъ че вѣрувать, тогава не имъ отказувахъ крещеніе-то, отъ кое-то Іудеи-тъ видѣхъ че Апостоли-тъ нѣмать намѣреніе да въведжъ еднж новж религиѣ, нѣ само проповѣдвать испълненіе-то на онова кое-то тѣ очяквахъ отдавно, и че тѣ слѣдователно стояжъ на основаніе-то на Іудейство-то. Нѣ при всичко това нѣмаше опасность че мнозина ще ся скло-нять къмъ това просто ученіе, безъ да вѣрувать отъ сърдце-то си въ Іисуса, зацо-то къмъ само-то исповѣданіе на това, изискваше ся по-много самоотричаніе отъ колко-то единъ Іудеинъ може-ше да има. Припознаваніе-то на позорный-тъ и распятый-тъ Іисуса Назорянинъ, като тѣхень Го-сподарь и Царь! — Това бѣше за множество-то отъ Іудеи-тъ една съблазнь, коя-то можеше само чрѣзь особено дѣйствіе Божіе, да стане Божія сила и мѣ-дрость за тѣхъ. Слѣдъ като ся укрѣпи вътрѣшно младо-то дърво на Христовж-тж църквж, дозволи Господь да ся въздигать буры-тъ върху неж, за да послужать за по-добро-то укрѣпленіе на цър-квж-тж и за да носятъ плодородно-то ѣ сѣмя въ отдалечены страны.

Слѣдъ Смерть-тж на *Стефана*, кой-то има-ше честь-тж да бжде първенець отъ мѣченици-тъ, повдигнж ся първо-то гоненіе противъ Христіяны-тъ въ Іерусалимъ, отъ кои-то нѣкои хвърлихъ въ тъмницж а други умъртвихъ, а останжли-тъ ся ра-зидохъ и занесохъ слово-то на живота въ всички-тъ градища въ Іудеж, Галилеж, Самаріж, Фини-